

10 TTIP

Econoom Bart Verspagen: "TTIP is niet eng"

11 Walking Dinner

Maastrichtenaars eten bij studentenverenigingen

4 Column

What binds people? A cup of tea

7 UM in Yemen

"Now more than ever our colleagues need all the support they can get"

observant|8

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 15 oktober 2015

Gaan we het koeienvlees nou wel of niet vervangen door kweekvlees? Wat is er in de afgelopen twee jaar gebeurd, na de 'kookshow' in Londen waar de Maastrichtse prof. Mark Post zijn eerste in het lab gekweekte hamburger presenteerde? Komend weekend start in het Mecc het eerste symposium over kweekvlees. Lees het interview met Post op pagina 8-9 Foto: ThinkStock

nl

UM-dienstverleningsmonitor 2015 Paar schouderklopjes, maar veel meer gemopper

Over een handjevol zaken - de digitale salarisstrook, Studium Generale, de receptiediensten en telefooncentrale - zijn UM-medewerkers erg positief, maar het lijstje waarover stevig gemopperd wordt, is vele malen langer. Opnieuw krijgen de UM-website, de mensa en Eleum er van langs in de nieuwste UM-dienstverleningsmonitor.

Precies 1176 medewerkers (27 procent van het totaal; iets meer ondersteunende dan wetenschappelijke staf) vulden afgelopen juni de vragenlijst van de UM-dienstverleningsmonitor in. De resultaten zijn - zo staat er op de eerste pagina - niet te vergelijken met die van voorgaande jaren omdat de opzet van de vragenlijst is aangepast. Voor elk onderdeel zijn alleen de echt positieve (minimaal 80 procent van de respondenten is (zeer) tevreden) en negatieve aspecten (minimaal 15 procent is (zeer) ontevreden) eruit gelicht. Verder is het schriftelijk commentaar van medewerkers als bijlage toegevoegd. Dat is nuttig want daardoor komt er meer inzicht in het waarom van de (on-)tevredenheid. Opvallend is dat medewerkers slechts over

een handjevol onderwerpen erg positief zijn: dat is de UM-card, de collegezalen, de digitale salarisstrook, het werk van Studium Generale, de receptiediensten en telefooncentrale. Veel andere zaken krijgen een keurige voldoende, maar nogal wat 'diensten' van de UM scoren een soms dikke onvoldoende. Zo wordt er gemopperd over de informatievoorziening met betrekking tot het onderwijs: zowel SAP (32 procent. "Niet flexibel"), Eleum (24 procent. "Een gedrocht", "niet gebruikersvriendelijk") als de onderwijsroosters (10 procent. "Te laat", "hoe ingewikkeld kun je het maken") krijgen een veeg uit de pan. Ook de algemene informatievoorziening aan deze universiteit - denk aan de UM-website, telefoongids - is volgens nogal wat stafleden onder de maat. Verder vindt een redelijk grote groep de advisering bij perscontacten (19 procent), ondersteuning bij accreditaties (18 procent) en advisering bij onderzoeksprojecten (16 procent) voor verbetering vatbaar.

Onder het kopje Human Resources Management staat een lange lijst aan klachten, in het rapport "verbeterpunten" genoemd. Zo is 31

Lees verder op pagina 3

eng

PhD thesis School of Business and Economics First-year students' feelings matter

Brains are important, but we shouldn't ignore the influence of emotions such as hopelessness or enjoyment on students' learning process, says Alexandra Niculescu, a Romanian psychologist who will defend her PhD thesis tomorrow, Friday 16 October, at Maastricht University. "We need to invest in how students feel, but not by sending them to a study counsellor right away. We can support them at course level by giving them frequent and structured feedback."

"In higher education we know the importance of emotions, but we do very little with that knowledge", says Niculescu. Before starting her PhD research at the Department of Education and Innovation at the School of Business and Economics, Niculescu had already worked with the faculty to solve a problem encountered at UM in general and SBE in particular: dropout among first-year students. At SBE, the dropout rate stands at around 30 percent.

In her PhD research, Niculescu investigated the role of emotions in students' learning. In one of her studies, involving 2337 bachelor's students over three consecutive academic years,

she tried to identify the predictive value of four 'academic' emotions: enjoyment, anxiety, boredom and hopelessness. The participants filled in a questionnaire at different points in time asking how they felt during one of the SBE's most feared courses: Quantitative Methods 1. The more hopeless they felt, the worse students performed in the final exam, Niculescu concluded. In addition, some of the students who had negative emotions towards the course did not even show up for the first exam. "You could already spot those emotional differences halfway through the course, which suggests it may be possible to intervene early to decrease these negative emotions."

Niculescu also found that female students, on average, feel more hopeless and anxious, while male students are more likely to feel bored. Further, international students enjoy the course more than Dutch students, with the latter feeling more bored and hopeless on average.

Having a mathematical background turned out to play an important role as well. Between 25 and 33 percent of all participants had previously

To be continued on page 5

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Brigitte Giezenaar (Helmond, 1977) * **In het dagelijks leven:** coördinator Student Affairs Maastricht Science Program, sinds 2009 *
Burgerlijke staat: getrouwd met Luc, twee dochters: Nola (4) en Sara (9)
 * **Woont in Maastricht**

Foto: Loraine Bodewes

“Hijn burn-out was een Molotovcocktail die tot ontploffing kwam”

Ik lijk als twee druppels water op... mijn moeder. We hebben dezelfde gezichtsuitdrukking, en mijn mond en kleine neusje heb ik van haar. Qua karakter lijk ik meer op mijn vader, hoewel ik ook echt wel dingen van mijn moeder heb. Zij wil graag het laatste woord hebben, net als ik. Mijn ouders zijn gescheiden toen ik negen was. Met mijn jongere zusje bleef ik bij mijn moeder wonen in Maastricht. Mijn vader zag ik nog maar één keer in de twee weken, ja, dat was wel erg weinig. Ik moet toegeven dat ik de scheiding niet als dramatisch heb ervaren. Ik kan me niet herinneren dat we met z'n allen aan tafel zaten en er een officiële mededeling kwam. Het was nu eenmaal zo. Met beiden heb ik nog een goede band.

Laatst gekochte kookboek: *Persiana*. Ik heb het cadeau gekregen. Ik kook heel graag. *Persiana* staat vol met recepten uit het Midden-Oosten: veel groenten, maar ook lamsvleesgerechten, granaatappel- en hummus-achtige dingen. Laatst heb ik er Kissir, een tabouleh-achtige salade van bulgur, uit gemaakt, en groentekoekestjes met een vijgensaus. Mijn kinderen eten dat echt niet. Voor hen maak ik wat anders klaar: pasta of aardappeltjes met groente. En dan zie je dat ze het opeens interessant vinden, dat ze toch willen proeven. Ik zet zelden kant-en-klare gerechten op tafel. McDonald's? Nee, daar gaan we niet naartoe, hoe jammer de kinderen het ook vinden. Ik vertel altijd dat er gemalen baby's in die hamburgers zitten en dat ze voor de frietjes aardappelen gebruiken die met gif zijn ingespoten.

Natuurlijk ga ik aan de botox! Nooit. Ik zeg niet snel 'nooit', maar in dit geval wel. Ik vind het eng om aan me te laten sleutelen. Ik wil er wel leuk uitzien en doe er ook wat voor, maar ik schaam me niet voor mijn rimpels of als er her en der iets gaat hangen.

Ik krijg stress van... Niet meer van veel dingen. Ik ben vorig jaar in een burn-out beland, ik heb mijn ergste valkuil gehad. Het

grootste deel van 2014 ben ik eruit geweest. Ik denk dat het de combinatie was van mijn werk – “*never a dull moment*” – kleine kinderen van wie de jongste bijna niet sliep 's nachts, de druk en drukte van een jong gezin en mijn perfectionisme. Het was een Molotovcocktail die tot ontploffing kwam. Eind 2013, tijdens de kerstvakantie, stond ik in de Albert Heijn met een black-out. Ik had geen idee waar ik was. Totdat ik opeens het blauw van het AH-logo zag en dacht: 'Oh, boodschappen'. Toen ik in het nieuwe jaar acht uur lang achter mijn bureau had gezeten zonder dat er iets uitkwam, stapte ik naar mijn baas. We zouden het proberen met halve dagen, dat wilde ik ook, want ik was écht niet ziek. Maar dat werkte averechts, ik bleef alles doen in halve dagen. Uiteindelijk ben ik thuis gebleven. Wekenlang heb ik helemaal niets gedaan, ik wilde niets, voelde niets, kon nergens van genieten, alles kon me gestolen worden. Gezellig was ik niet, hoewel ik denk dat mijn kinderen er weinig van mee hebben gekregen. Zij vonden het al lang leuk dat ik er na school was. Uiteindelijk ben ik eruit gekomen, beetje bij beetje, met hulp. En nu voel ik me beter dan ooit. Ik heb veel steun gehad van mijn man, kinderen, vriendinnen en collega's. Begin dit jaar ben ik weer hele dagen gaan werken. Voorheen moest het altijd 200 procent zijn. Nu is 80 procent genoeg.

Als kind droomde ik van een carrière als: Actrice. Ik wilde beroemd worden. Ik was mega-fan van Madonna, zat in toneelclubjes. Ik heb nooit serieus auditie gedaan voor een musical of show, maar heb wel de Toneelacademie overwogen. Dat werd gelijk neergesabeld door mijn ouders, daar was geen droog brood mee te verdienen. Toch heb ik altijd geloofd dat je moet doen wat je leuk vindt en niet omdat je er rijk mee kan worden.

Geloof je in God? Nee. Ik heb niets met religie of goden, maar ik heb er ook niets op tegen. Ik geloof wel in een ziel die doorleeft na de dood, in reïncarnatie.

Van wie heb je het meeste geleerd? Ik heb vier heel goede vriendinnen en een van hen is mijn allerbeste. Ze is een soort zusje. Zij is heel goed in niet-oordelen terwijl ik daar heel snel in ben, vroeger hardop, nu alleen nog maar in gedachten. Ik werk eraan. We hebben een enorme klik, dezelfde soort humor. We hebben zelfs een tijdje samengewoond in Spanje. Na mijn middelbare school ging ik een talencursus volgen in Spanje. Een vriendin van mijn moeder zei dat er een goede school in Salamanca lag, daar spraken ze hét ABN van Spanje. Ik dacht: 'Prima'. Maar ik had geen flauw idee waar Salamanca lag (ten noordwesten van Madrid dus). Ik ben er uiteindelijk vier jaar gebleven omdat ik een Spaans vriendje kreeg. Het is een prachtige universiteitsstad. Mijn vriendin studeerde rechten in Maastricht en kwam er een half jaar studeren. Ik kreeg op een gegeven moment zoveel heimwee dat ik besloot terug te gaan naar Maastricht. Mijn vriendin bleef, en nog vrij lang eigenlijk.

Zo klein als ons Science Program is, zo... groots zijn de studenten en collega's. We hebben 246 studenten met zo'n zestig nationaliteiten. Het is een geweldige leuke groep, ik ken zowat iedereen bij naam. Ze werken heel hecht samen en hebben een sterke band met het wetenschappelijk én ondersteunend personeel. Ik ben er vanaf het begin bij geweest. Ik werkte tijdelijk als secretaresse voor Louis Boon. Toen hij het Science Program ging opzetten, vroeg hij mij mee te helpen. Ik heb een jaar rechten gestudeerd en twee jaar psychologie, maar voelde me als 23-jarige niet thuis tussen die jonge studenten. Eigenlijk heb ik er nooit last van gehad dat ik geen opleiding heb afgerond, ik ben altijd wel ergens ingerold.

Ik ben niet bang voor de fotograaf: Nee, niet bang, maar ik vind een foto zelden leuk. Daar komt dat perfectionisme weer.

“Klapt u mee voor meneer Peeters?”

Martin Paul (links) neemt afscheid van Guy Peeters Foto: Observant

De opletende bezoeker kon voorbereid zijn, vorige week donderdagmiddag: onder de stoeien van de grote zaal in het Mecc lagen blauwe honkbalpetjes klaar. En even later werden er kleine vlaggetjes op een stokje doorgegeven, roodwitblauw en sommige met een tekstje, *Hup Guy*. Dat kon op niets anders dan melige spelletjes duiden, onder leiding van sportpresentatrice Dione de Graaff. Een quiz met petje op, petje af bijvoorbeeld. Plus iets waarbij het publiek met vlaggetjes moest gaan zwaaien. En inderdaad, dat zat allemaal in het vat. Het feestcomité had ruim uitgedrukt bij het afscheid van MUMC-bestuursvoorzitter Guy Peeters (61). Drs. Guy Peeters, zoals overal op de wegwijzerborden naar de zaal was vermeld. Hij zou er in zijn eigen slotspeech nog even op ingaan: een KNO-arts uit Venlo die niet eens was gepromoveerd en die, in 2003, een academisch ziekenhuis ging leiden? Kon die man dat wel?

Het antwoord werd deze middag gegeven: de ene lofzang na de andere op de prestaties van een bestuurder die na 12,5 jaar een ziekenhuis achterlaat dat financieel gezond is, dat stevig in de regio is verankerd via allerlei samenwerkingsovereenkomsten en waarvan de toekomst met vertrouwen tegemoet wordt gezien. Aldus bijvoorbeeld zijn opvolgster prof. Marja van Dieijen, die hem een “rasbestuurder” noemde, iemand die een heldere koers uitzet en strategisch denkt.

Maar ook een ‘alfamannetje’. Van Dieijen: “Ik

weet wel hoe het komt dat je vanmiddag zenuwachtig bent; je hebt de regie niet in handen, en dat vind je moeilijk.” Peeters knikt vanaf de eerste rij driftig ter bevestiging. Zijn financiële man in het bestuur, Lou Brans Brabant, geeft nog wat meer invulling aan het beeld: “Guy stelt zijn doelen, en het komt überhaupt niet bij hem op dat hij het doel *niet* zou bereiken.” Ook hier knikt Peeters instemmend, en het zal die middag in verschillende bewoordingen terugkomen: als Guy Peeters ergens zijn tanden in zet, wil hij winnen. Voor de toerfietser Peeters is dat gezien zijn forse postuur niet altijd gemakkelijk, maar daar wist men deze middag wel raad op. De voorzitter werd met zijn eigen racefiets op een hometrainer voor het grote scherm geplaatst, waar een filmpje werd vertoond van een venijnig Limburgs klimmetje waar hij deze keer moeiteloos de ene na de andere concurrent virtueel wist te passeren.

Met die karakterschets werd onbedoeld een interessant licht geworden op een episode in Peeters’ bestuurlijke loopbaan die niet zo succesvol is verlopen: het fusieproces van het ziekenhuis met de faculteit FHML en daarmee met de Universiteit Maastricht. Jarenlange onderhandelingen zouden uiteindelijk tot bestuurlijke integratie leiden, maar die werd in 2013 op het laatste moment afgeblazen. Het bleef bij (overigens succesvolle) afspraken tot samenwerking. De UM legde de zwarte piet bij het AZM, Peeters zelf zweeg in alle talen. Het proces

werd deze middag nog eens ironisch op de hak genomen door UM-collegevoorzitter prof. Martin Paul, die de vergelijking trok met een Vikingschip met voor en achter een draak op de boeg, die beide in tegengestelde richtingen kijken. Dat, gecombineerd met de zeer uiteenlopende bestuursculturen, “de UM bottom-up, het ziekenhuis top-down”, maakte een en ander er niet gemakkelijker op, zei hij.

En hoe paste Peeters in dat plaatje, als bestuurder die gewend is “om zijn doelen te bereiken”? Het is verre van ondenkbaar dat hij die fusie eigenlijk nooit heeft gewild. En laat dat nu net ook de indruk zijn die velen in die periode hadden.

Martin Paul wreef goedmoedig nog wat extra zout in de wonde: hij overhandigde een grote oorkonde met de handtekeningen “van al jouw bestuurlijke vrienden bij de universiteit”. Voorop Jo Ritzen, collegevoorzitter van 2003 tot 2011, de man met wie Peeters toch echt liever niet aan tafel zat. Maar hij bleef - het was feest tenslotte - dapper glimlachen.

Na ruim drie uur kwam eindelijk de slotact, Alma Nieto, een niet overbekende zangeres die ooit Johan Crujff toezong bij een voetbalgala en nu de scheidende ziekenhuisbestuurder luidkeels toevoegde dat hij *simply the best* was. Of de zaal wilde meeklappen. “Ook achterin, doet u mee voor meneer Peeters?”

Wammes Bos

FHML: meer promoties, meer geld

De onderzoeksinstituten van de faculteit gezondheid, geneeskunde en levenswetenschappen FHML krijgen voortaan het variabele (prestatiegebonden) deel van hun geld puur en alleen op basis van het aantal promoties dat ze leveren. Vooraf had de faculteitsraad enige bedenkingen op dit punt, maar tijdens de vergadering over de begroting 2015 afgelopen dinsdagmiddag bleek daar weinig meer van. Vicedecaan prof. Nanne de Vries betoogde dat promoties een prima meetlat zijn: “We hebben onderzocht of er een samenhang is met andere parameters, zoals het aantal publicaties, en dat blijkt het geval te zijn. Een forse samenhang zelfs. En promoties, dat is een parameter waarop je kunt sturen. Het is belangrijk om projecten te maken waarin je promovendi aan kunt stellen.”

De faculteit wil af van de grote rol die historische rechten spelen bij de financiering van de Schools. De Vries, die lange tijd interimdirecteur van Caphri was: “Caphri kreeg 27 procent van de middelen maar leverde slechts 16 procent van de promoties. Dat moet anders.”

Met ingang van de begroting voor 2016 gaat het faculteitsbestuur het variabele deel van de onderzoeksbekostiging ook nog eens vergroten. “We halen 25 procent van de vaste voet af en verdelen die naar rato van de promoties. Als je het goed doet kun je je geld dus terugkrijgen, of meer dan dat.”

WB

Vieze koffie

Vervolg van pagina 1

procent (zeer) ontevreden over de advisering en uitkering bij pensioen, 27 procent over de loopbaanbegeleiding, 20 procent over de bedrijfsgeneeskundige zorg en 18 procent over de vertrouwenspersoon. Verder zijn de restauratieve voorzieningen, al jaren goed voor geklaag, voor een derde van het personeel onder de maat: “DUUR!!!!”, “privatisering geen verbetering, ga nauwelijks nog naar mensa”, “veel te weinig gezonde alternatieven”, “koffie in automaat smaakt vies”. Maar er zijn ook positieve reacties: “*We have Bandito’s at our faculty which is super and much better than other catering facilities*”. Ook de schoonmaak en afvalverwerking is een vijfde van de respondenten een doorn in het oog: “Trappenhuis is vies”, “schoonmaakster heeft maar beperkt de tijd om de ruimtes schoon te maken”, “sinds kort is de prullenbak bij de FS weggehaald als ‘pilot’. Ik kan er na twee maanden tijd helaas nog altijd niet aan wennen.”

Riki Janssen

De dag van een bakker ruikt anders dan die van een kaasboer of een parfumlaborant. Tegelijkertijd beleef ik als academicus dagelijks stukjes van de ‘geurdag’ van deze beroepsgroepen: als ik ontbijt met mijn boterham met kaas, terwijl ik net deodorant heb opgespoten. Een antropoloog van de superrijken heeft andere geurbelevissen (geld stinkt) dan iemand die onderzoek doet naar de eiwitstructuur van kweekvlees. In mijn onderzoek naar de bijdrage van tuinen aan een duurzaam leefklimaat zijn de geurconstellaties per tuin zelfs heel verschillend. Kortom: academici kun je qua geurdag niet over één kam scheuren. Desondanks wil ik de mijne beschrijven. U kunt die dan weer vergelijken met uw doorsnee geurdag. Misschien zijn er identificeerbare overeenkomsten die ons als academici verbinden. Heel gedetailleerd kan ik niet zijn: er zijn dagen waarvan ik geen idee heb hoe ze ruiken.

Mijn dag begint, afgezien van tandpasta-geur, met het aroma van kattenvoer. Gevolgd door rubberen fietsbanden, kuilgras, de stoffigheid van Marnebel, de vochtigheid van het kanaal, en dan per seizoen en windrichting een heel andere odeur op de akkers van de Mergelweg. Soms mestlucht, soms niets, soms de stank uit de ENCI schoorsteen. Een verkeersgeur(en lawaai)shock bij het wachten voor het stoplicht bij het politiebureau. Bij Le Salonard verwacht ik meer geur dan ik krijg. Het eerstvolgende wat ik ruik is de koffie in het ICIS-keukentje. Mijn werkkamer is voor mijzelf redelijk geurloos. Een geofende neus zal er de hele dag rooibosthee ruiken. Het aroma van de opgewarmde lunches van collegae wekken mijn honger op. Ik ga dan

ook op zoek naar eten dat de neus streeft. Vaak staan er studenten voor de deur te paffen. Hun rook komt via de luchtinstallatie in onze kamer terecht. Een moment om op te staan en er iets van te zeggen. En even de buitenlucht opsnuiven. In de zomer de fantastische lindengeur op de parkeerplaats. In de winter een prikkelende geurloze kou.

Een dag met onderwijs ruikt heel anders dan een onderwijsloze dag. Een lokaal met studenten ruikt echter weer net zo als een lokaal met vergaderende stafleden. De beste geurdag is als er een collega appeltaart gebakken heeft. Vlaai ruikt helemaal niet. Ik heb geen idee wat ik ruik wanneer het tijd is om naar huis te gaan. De geuren van de heenweg doen zich uiteindelijk

De neus

weer in omgekeerde volgorde voor. Tot aan het kattenvoer.

Carijn Beumer,
universitair docent bij ICIS en HES
Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Harro van Lente inspired by Péter Várdu

“What’s this about?”

There is something that Harro van Lente finds lacking in many curricula: the odd one out, a subject that knocks you off balance and makes you think: ‘What do I do with this?’ That is exactly the feeling that the Maastricht professor of Science and Technology Studies had during the lessons with Péter Várdu, his former philosophy lecturer at the University of Twente.

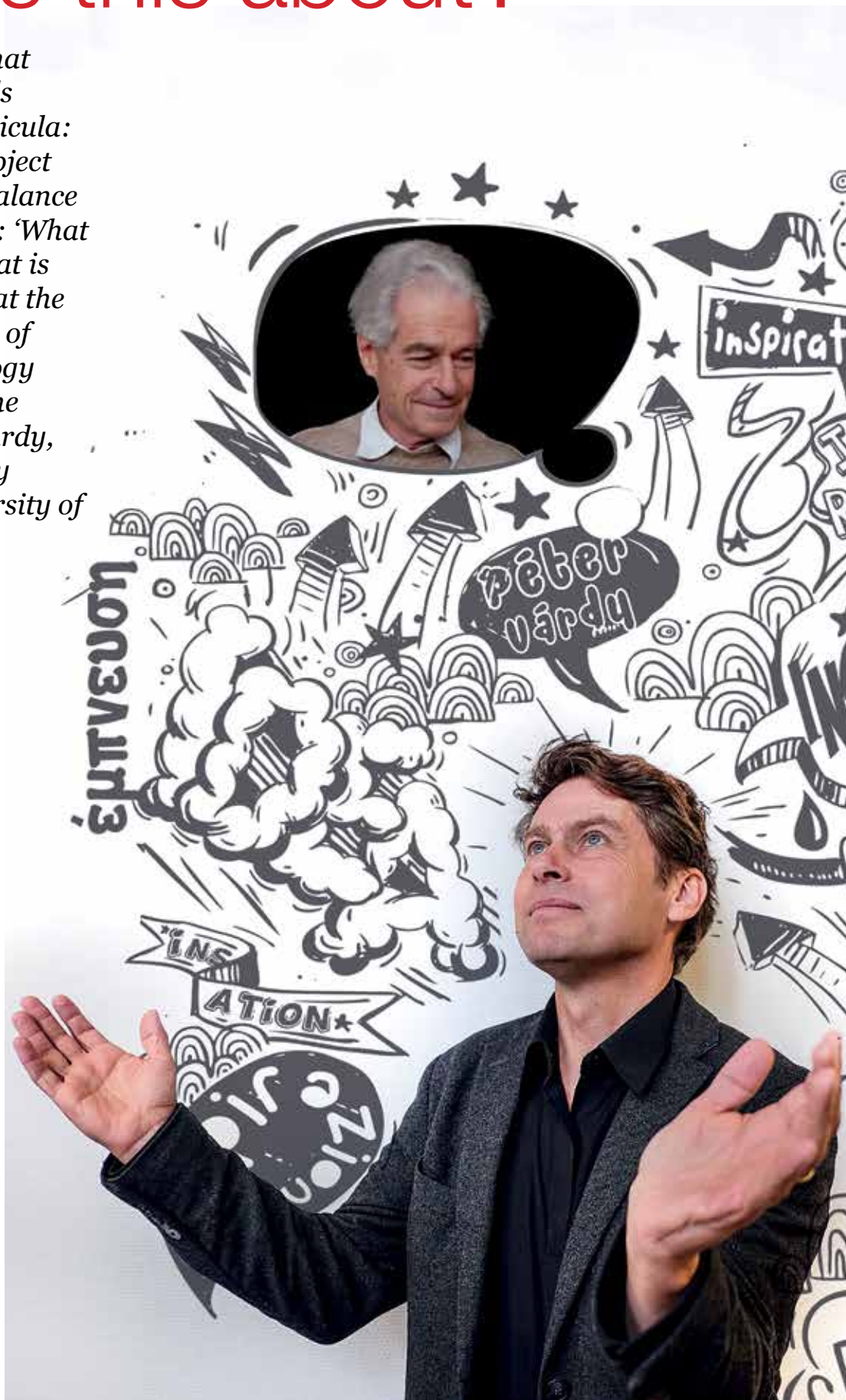

Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

Péter Várdu is a Hungarian refugee who studied philosophy in the Netherlands and who was a lecturer at the University of Twente for 33 years. It was there, as a student of Physics, that Harro van Lente met him for the first time. It was in 1982. “In my second year he taught an optional subject on philosophical questions. And every lecture started with the same incomprehensible but beautiful sentence, something like ‘the unique nature of the rational form’. It was about mathematician Kurt Gödel’s incompleteness theorems. With this, Gödel means that a mathematic language cannot be both consistent and complete. There are always theories that cannot be proved. The book *Gödel, Escher, Bach* [which won the Pulitzer prize in 1980] is also about that.”

But Van Lente’s address is not all about those incompleteness theories, but about the fact that Várdu opened up a world for him that he was

unaware of.

In the case of lectures, students can do two things: stay or leave. Staying out of politeness or staying out of interest. Van Lente chose the latter. “Of course part always was and will remain incomprehensible, but he opened the curtains! When I heard that man speak, with so much love, I only wanted to know more. He was modest, involved with his students, and he presented the subject matter with great care and integrity. He was so intensely caught up with it, that he overestimated many a student’s level.” As a twenty-year-old, Van Lente knew that he didn’t want to end up in a lab. “I wanted to do something for society. My study had to be useful. I knew students who chose ‘a study programme that seemed fun’, but that was too shallow a reason for me. I wanted to learn something so that I would be able to do something.” Still, along the way that ‘being able

to do something’ wasn’t enough. “I learned the equations necessary to build a bridge, but then I wondered if we really needed bridges.” Várdu taught him that knowledge need not necessarily be practicable. “Knowledge can also be something valuable in itself.” Van Lente took up a second study: Philosophy of Science and Technology. “We were only four students. We had intensive contact with our lecturers, with Várdu as well. It was great.”

If Peter Várdu had still taught today, he would have had a difficult time, Van Lente realises. “I can already see the complaints flowing in from students: subject matter too difficult, of no use, does not relate to the rest. A pity, because sometimes it is necessary that you are pulled from your normal way of doing things and thinking.”

Wendy Degens

The simple things

What is it that binds people all around the world? Is it some shared value? A global sense of humanity? Or even Chomsky’s universal grammar?

Clearly not. The answer is tea.

We all have our different ways of drinking it. Different flavours, different things we put in it, different things we drink it out of. But at the end of the cup, it’s all tea.

Even the way the English drink it, at a stretch. Growing up in England – or far from it, but with English parents, as I did – white tea is the most normal thing in the world. Being, of course, black tea with milk. Until I was 20 I figured everyone drank it that way. Since then I’ve lived abroad, and come to understand how odd that is to everyone else.

“How would you like it?”, a Turkish flight attendant asked me last week, somewhere between Schiphol and Istanbul. “Some sugar, perhaps?”

“Milk, please”, I said.

“Tea *and* milk”, she said, eyebrows raised.

“You’re thirsty.” She plucked a second cup from her trolley and started to pour me a cup of milk as well.

“In the tea”, I said.

There was an awkward pause.

“In the tea?”

“In the tea.”

Thus stumped her. She mimed pouring milk into my teacup, the look on her face somewhere between incredulity and disgust.

“Oh, miss”, she sighed. “You’re different.”

I like to inform my husband periodically that I’m a simple girl; all it takes is a steaming cup of tea on a cold day to make me happy. “That,” he agrees, “and for everything else in your life to be otherwise perfect.” This he says as I snuggle under a blanket in front of the 7 pm news, watching the refugees struggling their way into Europe or polar bears starving to death as the ice caps melt. Contemplating my utterly pampered and selfish existence, I think, *I hate myself*.

In that state, there’s only one thing for it.

“Schatje?” I call out to Rutger-Jan in the kitchen. “You’d better put the kettle on!”

Alison Edwards

UM Services Monitor 2015

A few pats on the back, but mostly grumbling

The cafeteria in Randwyck Foto Joey Roberts

UM staff are very positive on a handful of matters – the digital payslip, *Studium Generale*, and the reception and switchboard services – but the list of things they are unhappy about is many times longer. The university website, the cafeteria and EleUM all came in for criticism once more in the latest UM Services Monitor.

Exactly 1176 employees (27 percent of the total, with slightly more support than academic staff) filled in the UM Services Monitor questionnaire last June. The results, as the report says on the first page, are not comparable with those of previous years due to modification of the survey design. For each component, only the most positive and negative aspects are singled out (at least 80 percent of respondents are (very) satisfied/at least 15 percent are (very) dissatisfied, respectively). The written comments left by staff are included in the appendix – a handy way of shedding more light on the reasons behind their (dis)satisfaction. The results show that staff are very positive about

only a handful of topics: the UM card, the lecture halls, the digital payslip, the work of *Studium Generale*, and the reception and switchboard services. Many other services are seen as middle of the range. And, strikingly, quite a number are perceived as downright inadequate. There are grumblings over the information provision with respect to education, such as SAP (32 percent; “not flexible”), EleUM (24 percent; “a monster”, “not user-friendly”) and the class schedules (10 percent; “late”, “how complicated can you make it?”). The general information provision at the university, too – including the UM website and the telephone directory – comes in for a bashing. Further, a relatively large group see room for improvement when it comes to advising on press relations (19 percent), support for accreditation processes (18 percent) and advising on research projects (16 percent).

A long list of complaints, cited in the report as “points for improvement”, can be found under the heading Human Resources Management. For

instance, 31 percent of respondents are (very) dissatisfied with the information on and payment of pensions, 27 percent with career guidance, 20 percent with occupational healthcare and 18 percent with the confidential adviser. The cafes and cafeterias, which have been in the bad books for years, are below par for a third of the respondents: “EXPENSIVE!!!!”, “privatisation not an improvement, hardly go to the cafeteria anymore”, “far too few healthy alternatives”, “coffee machine coffee tastes awful”. Among the criticism, some positive responses can be found: “We have Bandito’s at our faculty which is super and much better than other catering facilities”. But the cleaning and rubbish disposal services are another thorn in the side of one fifth of respondents: “staircase is dirty”, “cleaner doesn’t have enough time to clean the rooms”, “The rubbish bin has been removed from the FS as a ‘pilot’. After two months I still haven’t got used to it.”

Riki Janssen

FASoS: economising to invest

The Faculty of Arts and Social Sciences is not in a bad way financially, it appeared during the latest Faculty Council meeting. Nevertheless, budgetary cuts will have to be made in the coming years in order to maintain the balance and at the same time create room for new plans.

The budget became slightly unbalanced, because student numbers (and hence income) dropped, while investments were being made in new staff. The latter was not only necessary to relieve the high pressure of work that existing staff members have suffered for years, but also because of the extra work incurred by the re-accreditation process. This is the effort that is required to remove the fails issued by national quality watchdog NVAO for seven FASoS studies. A cut of almost one-hundred-and-fifty-thousand

euro will have to be made in 2016, increasing to almost a million in 2020. During the coming time the faculty is going to investigate how they can save money. One option would be reducing bureaucracy, thus leaving more time for education, quality improvement of the programmes in order to attract more students, and improving synergy, for example by sharing lectures between various study programmes.

So is there absolutely no doom scenario?, the council wanted to know. No, absolutely not, dean Rein de Wilde reassured. There are sufficient reserves to cover any setbacks, “but we want the new board (which will take office on 1 January 2016, ed.) to have room for investments resulting from the new - still to be drafted - strategic plan. That’s why we have to do something.”

Riki Janssen

PBL in Qatar

The Faculty of Health, Medicine and Life Sciences is going to contribute to the medical curriculum of Qatar University, which has started this year. Maastricht University and Qatar University have signed an agreement that focuses in particular on capacity building. Local staff will receive instruction on the best way to create a programme according to the principles of problem-based learning. The agreement is worth “a lot of money”, says Geraldine Beaujean from SHE collaborates, the international collaboration section of the educational research institute SHE. Exactly how much money is not yet clear, “we will be paid per activity, so it depends on the activities that we deploy there”. Recently, one of the SHE staff members travelled to Qatar for this project; he will stay there until 1 July.

The contract has nothing to do with the Maastricht International Track in Medicine. Now that there will be no new medical students from Saudi Arabia (see *Observant* 32 from May 2015), the faculty is looking for students from other countries, but those attempts are unrelated to this initiative. See also page 7

WB

2,000 euro for UM thesis

Ingrid Kremer, a recent graduate from the research master’s of Health Sciences, has won the Catharina Pijls Aanmoedigingsprijs (Catharina Pijls encouragement prize) for her thesis on MS medication. This annual prize, specifically for Maastricht Health Sciences graduates, consists of two thousand euro, to be spent at the winner’s discretion.

Kremer (25) wrote a thesis on the preferences that patients with multiple sclerosis (MS) have for certain medicines, of which there are numerous on the market. For this purpose, she set up focus groups with patients and distributed questionnaires. Of all the characteristics that people find important in MS medication, safety and the effects on the disease and on the quality of life were predominant. More surprisingly, patients considered the impact of the medication on daily life – such as driving a car, eating and drinking, working – a lot less important. These results are relevant in order to improve the process of shared decision-making between neurologists and patients. Kremer hopes to be able to continue her research as a PhD candidate.

The Catharina Pijls Thesis prize of ten thousand euro went to researcher Richard ten Broek from Nijmegen. He wrote a dissertation on the burden of adhesions in the stomach after ‘repeat surgery’. Unlike the thesis encouragement prize, the PhD thesis prize is a national award. Professors from all Dutch Faculties of Medicine and Social Sciences nominate the winner. MT

“Feedback helps students to gain control over their activities”

Continuation of page 1

received training in mathematics, and these students enjoyed the course more. So should SBE be more selective and make having a mathematical background a precondition for admission? “No, that scares people”, says Niculescu. “I think you should be working on publicising the mathematics summer courses at SBE aimed at improving that knowledge.”

Intervention in the form of feedback provided by tutors helped to improve results, some experiments made clear. “Feedback helps students to

gain control over their activities. The frequency with which tutors provide structured feedback can make a difference of half to 1 point on the final exam.” Niculescu stresses the important role of tutors: “They should be trained to pay special attention to how students *feel*, not only how they perform.”

Niculescu has been based since April in Lausanne, Switzerland, where she works on curriculum design in the Department of Education at the headquarters of the European Respiratory Society (ERS).

Wendy Degens

Work like a slave, eat like a king

The FABulous Cinderella Cheesecake

My menu

Salmon Eggs Benedict by FAB	€ 12.50
FAB cheesecake	€ 4.50
Caffe latte	€ 3.50
Ginger Ale lemonade	€ 3.00

California cuisine is all about the presentation of the dish. FAB taps into this: the willingness of an audience to try out the crazy ideas generated by energetic and enthusiastic staff. But what makes this newly established restaurant so special? FAB combines (mostly homemade) American recipes with a European touch, and offers the delicious results to the locals.

My Salmon Eggs Benedict came neatly presented on a large square plate with a portion of fresh fruit salad. My culinary interest was sparked by the unusual combination of eggs on gluten-free bread spiced with smoked salmon, with a side of crispy 'breakfast' potatoes that tasted exactly like

French fries. The fruit salad, made up of fresh pineapple, melon, raspberries and blueberries, perfectly reflected FAB's philosophy of "keeping things interesting". It was an excellent American brunch – apart from the fact that the dish was served quite cold.

And then I ordered the cheesecake. To my delight, the suspense quickly gave way to an unexpectedly magnificent cheesecake-shaped reward. People rarely realise the hard work that goes into producing such a creamy, fluffy dessert with a hard crusting on the bottom. I call it a Cinderella-sort of cake: someone works their hands to the bone behind the scenes in order to produce something truly beautiful. To be honest, it made my Sunday. FAB's first-class cheesecake is just sweet enough, smooth and creamy, with a hint of tartness. But that's not all. It was served with a perfectly blended raspberry sauce to

make sure I squeezed every last moment out of summer. You'll want to keep on eating ... at least, for more than one bite.

By contrast, the homemade ginger ale, fresh but not too sweet, slightly turned me off. The taste of the lemonade had a real citrusy bite to it, but the glass was packed with crushed ice, making it too cold for the season. Next time, I'll order a tea instead.

I would definitely recommend the new FAB restaurant not only for Sunday brunch, but also for a coffee with a slice of amazing Cinderella cheesecake.

Kate Surala

Every week, master's student European Public Affairs and tutor at the Faculty of Law Kate Surala reviews a restaurant, coffee bar, catering shop or 'to go' in Maastricht

FAB,
Markt 6, bistrofab.com

Food	★★★★☆
Service	★★★★☆
Atmosphere	★★★★☆
Price/Quality	★★★★☆

Approved

- ▶ Keep Calm Generator
- ▶ Poster/proverb/creative
- ▶ Free
- ▶ Android

In 1939, panic prevailed among the British population. The Second World War was about to erupt and people feared bombardments by the Germans. To raise people's spirits and keep them calm, the British government had 2.45 million posters printed with mottos such as: 'Keep calm and carry on.'

For a few years now, traders have copied the motto and numerous variants are available on posters, mugs, T-shirts, duvet covers, and so on. Examples are 'Keep calm and eat chocolate', 'Keep calm and party on' or 'Keep calm and hug a penguin'.

For those who cannot find the motto of their choice, there is the Keep Calm Generator. This app can be used to design your own poster with a 'keep calm' text. Various backgrounds and icons for above the text are available (the original has a crown). Part of the app is free, but if you want more variation, you need to pay 99 cents. There is also an option to order a T-shirt with your own text.

CF

Dear Ingrid

Extinguishing

Stephanie (22): "I have eating bouts. When I'm in my room alone in the evening, I can't control myself. Afterwards, I feel really miserable. What can I do?"

Ingrid: After working all day, I usually come home hungry. Because I first have to cook, I eat snacks. Crisps, nuts, a slice of cheese or sausage. Delicious. I even look forward to that snacking when I get into my car after work. It works for me the same way that it works for Pavlov's dog. This Russian physiologist noticed that his dog began to drool as soon as the dog food appeared. Because Pavlov wanted to investigate how his dog's mind worked, he sounded a bell before bringing out the food. After a number of times, the dog already began to drool when he heard the bell. The sound of the bell started to have a meaning for the dog: something delicious was about to come. My car does that for me too; I have visions of all kinds of snacks when I get into my car. This is called *cue reactivity*.

This cue can be anything. A signal, a car, a pub, but also your room in the evening and maybe your feeling of loneliness or tension. When you find yourself in this situation, your body prepares itself for an eating bout. Your mouth waters all by itself. What you have to do, is disconnect the cues from the reaction to the cues. In other words, ensure that the cues no longer predict eating bouts.

You do so by setting the scene of your snack moment as accurately as possible. Sit in your room in the evening and surround yourself with the food that you eat when you binge. Buy exactly that chocolate, those biscuits or that special cheese and put on the music that you usually have on. If you always wear your favourite jogging suit and slippers, then wear them now too. You are exposing yourself to the cues, hence the term cue exposure. But you are doing much more: you are looking at it, you are smelling it, and you are touching all that goodness. You are just not going to eat it. This is called response prevention. Smell the aroma

Photo: Loraine Bodewes

again when you think all that goodness means nothing to you. Feed the fire until it is no longer possible, because the fire has died and it can no longer burn. Those lonely evenings in your room will not lead to eating bouts anymore. Now I just have to work on my mouth not watering when I see my yellow Toyota.

Ingrid Candel

Would you like to ask psychologist Ingrid Candel a question (you may do so anonymously)? Send an e-mail to lieveingrid@outlook.com

Do you have any questions or problems and would you like to speak with a psychological counsellor for students from Maastricht University, contact studentenpsychologen@maastrichtuniversity.nl or call 043 3885388.

UM collaborates on higher education in Yemen

Education goes on, even in wartime

What do you do when you're working with lecturers from a country where war breaks out? When half of your students flee the city and go into hiding with friends and family, and the dean, in Malaysia for work, can't get back in the country? You carry on, as best you can.

This is the story of the Faculty of Health, Medicine and Life Sciences, specifically SHE Collaborates (part of the UM Graduate School of Health Profession Education), which collaborates with the High Institute of Health Sciences (HIHS) in Sana'a. Sana'a is the capital of Yemen, one of the poorest countries in the world, which is sandwiched between wealthy Saudi Arabia, Oman, the Gulf of Aden (a major shipping route) and the Red Sea.

HIHS – headquartered in the capital, with ten branches around the country – has spent decades training over half of Yemen's nurses and midwives. Around 2010 the school decided its nursing lecturers could do with refreshing and expanding their knowledge, explains Geraldine Beaujean, director of SHE Collaborates and project leader. There was demand, too, for a study programme in Health Information Management to train graduates who can not only bring to the table reliable data on the state of Yemeni health-care, but also interpret it and draw conclusions policymakers.

The task fell to Maastricht University, thanks in part to the reputation it built up during a project in Mukalla, East Yemen, where Problem-Based Learning has been introduced at a medical school. To gather the required expertise, UM has partnered with Zuyd University of Applied Sciences for midwifery and Moi University (Kenya), Ahfad University (Sudan) and Suez Canal University (Egypt) for Health Information; all of them old acquaintances.

The start was "energetic", as Beaujean puts it. Two master's programmes were rapidly developed to train the HIHS lecturers in the fields of midwifery and Health Information. But in 2011, war broke out and President Saleh was forced to pack his bags. The Dutch foreign ministry was unrelenting: the collaboration with Yemen was to be put on hold until further notice. "The Netherlands wanted to put pressure on Yemen. We were still in contact, but no money changed hands. After a year, in April 2012, we were able to pick up the pieces of the project again. That is, until the conflict intensified once more early this year. That's when the president, the premier and the entire cabinet resigned, the Houthi rebels took power and an international coalition led by Saudi Arabia decided to attack the positions of the rebels." The HIHS, too, was captured by the Houthis.

"Together with Nuffic we managed to convince Minister Ploumen to let the project go ahead", says Beaujean. "If you pull the plug, it's so demotivating. Now more than ever our colleagues need all the support they can get. They themselves are keen to carry on; in all this chaos, the link with the Netherlands and the outside world helps them to keep on hoping for a better future." And so UM and its partners went on providing supervision to the master's students. "Earlier this year we got together in Istanbul. We couldn't

Education in Yemen Photos: Geraldine Beaujean

travel to Yemen ourselves, but they were still allowed out of the country. We managed to finish module 7 and made a start on module 8: writing a thesis based on original research." The thirty master's students (fourteen in midwifery, sixteen in Health Information) are now busy collecting and analysing their data. Some of them – including those who are members of the opposition – have since fled to the countryside to seek shelter with friends or family. All contact is via Skype and email; some have to walk two hours for a solar-powered internet connection. "They're in a very difficult situation. Thankfully no one has been injured, killed or kidnapped. For us supervisors, too, it's a matter of figuring out how to handle the situation. You hear from students that their nephew has been arrested, that they've lost a friend. But you still have to ask

how they applied your feedback. They want that. They tell us to just keep ploughing on: 'It's hard here, but we want to get ahead!'" The Yemeni project manager – "a woman, which is highly unusual in Yemen" – initially stood firm and remained at her post in Sana'a. "One day I Skyped with her and saw a rebel standing by her desk with an Uzi", says Beaujean. "The Houthis wanted to know how much money was left in Maastricht. Not that they ever got anything. These days the school is practically empty, because many of the students, too, have left to be with their families outside the city. Our project manager did eventually flee, but she's still coordinating the thirty students from a new address."

When the borders were closed last spring, the dean of the institute was in Malaysia completing

his PhD. "He's still there, waiting on a date for his PhD defence. There's no point going back while the Houthis are occupying the school." Officially, the project will come to an end on 31 December 2015. "We have funding left over because as of March we've been able to do much less than initially hoped. We're planning to hold the thesis defences in Malaysia, together with another workshop and the graduation ceremony. Of course it's expensive, having thirty people make that trip, but getting that closure is very important. And then it's just hoping the next batch of students can start in September 2016. That would be fantastic."

Eerste kweekvlees-symposium komend weekend in het Mecc

Europa ziet de m

Het is ruim twee jaar geleden dat Mark Post, UM-hoogleraar vasculaire fysiologie, het wereldnieuws haalde met de presentatie van zijn 'kweekburger' in Londen. Sindsdien heeft Post de smaak van de burger aangepast, geëxperimenteerd met een grootschalige productiemethode, en de oprichting van het UM-bedrijf Mosa Meat voorbereid. Ondertussen is een voorstel voor een EU-miljoenensubsidie afgewezen omdat men er de maatschappelijke relevantie niet van inzag. Komende zondag gaat het eerste kweekvleessymposium van start in het Mecc.

*Tekst: Maurice Timmermans
Foto's: Sacha Ruland*

Hij woog 140 gram, telde 40 miljard cellen en kostte 250 duizend euro. Deze eerste in het lab gekweekte hamburger toonde Mark Post in de zomer van 2013 aan de verzamelde wereldpers. De Maas-trichtse fysioloog wilde laten zien dat kweekvlees geen futuristische flauwekul was maar een reële mogelijkheid. En toen? Toen werd het stil.

Maar niet voor Post. Hij krijgt nog wekelijks uit de hele wereld verzoeken voor interviews, zegt hij. Van kranten, televisie, blogs, maar ook van documentairemakers. "Ik heb aan een stuk of drie documentaires meegewerkt waaronder de film *Vleesverlangen* die volgende maand op het IDFA-festival in première gaat. Hij is gemaakt door Marijn Frank, een presentator van de Keuringsdienst van Waarde, die probeert te achterhalen of de mensheid verslaafd is aan vlees."

Maar ook de BBC hangt nog weleens aan de lijn?

"Gisteravond nog, ik had een gesprek met hun wetenschapsredactie, met Pallab Gosh, die ons al jaren volgt."

Hoe bevalt dat, die voortdurende aandacht?

"Ik heb er gemengde gevoelens over. Het kost veel tijd en niet elk interview is interessant. Na vier jaar zijn alle vragen inmiddels wel

gesteld, lijkt me. Soms zeg ik nee, maar meestal ga ik erop in. Ik vind het belangrijk om de discussie over kweekvlees levendig te houden. Ook wil ik blijven uitdragen dat het een oplossing kan zijn voor het voedselprobleem in de wereld."

Twee jaar geleden, niet lang na de kookshow in Londen, noemde je een 'to-do-list' met vier prioriteiten. Ten eerste wilde je de smaak van de kweekburger verbeteren.

"Ja, we hebben vetcellen, eveneens gekweekt uit stamcellen van een koe, toegevoegd aan de burger. Dat bleek te lukken met traditionele methoden uit de voedselindustrie. Het vlees moet daardoor beter en sappiger gaan smaken. Ook het eiwit myoglobine, het ijzerbestanddeel van vlees, maakt er nu deel van uit. Cellen blijken dat eiwit bij lage zuurstofcondities, zoals ook beschreven in de vakliteratuur, op grotere schaal aan te maken."

En? Is-die nu lekkerder?

"Kijk, wij zijn geen voedselproducent. Zo'n burger maken kost een kwart miljoen euro. We vermoeden dat het vlees met de toevoegingen nu beter smaakt, maar zeker weten doen we dat niet. Er komt heus wel weer een moment dat we de kweekburger 2.0 presenteren en deskundigen uitnodigen om te proeven. We hebben nog niets

gepland maar zo'n presentatie maakt wel deel uit van onze bedrijfsstrategie. In de komende weken gaan we namelijk het bedrijf Mosa Meat oprichten, een start-up vanuit de UM. Hoe groot dat wordt, hangt mede af van de financiering, maar als ik alle taken overzie, dan heb je zo'n tien medewerkers nodig. Waar het gevestigd wordt, hangt ook van het geld af. Op Chemelot zou kunnen, maar ook op het universiteitsterrein in Randwijck. Ik zal daar zelf als *scientific officer* bij betrokken zijn. Behalve de voorbereiding van een volgende presentatie verkent het bedrijf de mogelijkheden van 'opschaling' van massale productie van kweekvlees."

Dat stond ook op de to-do-list.

"Het afgelopen jaar hebben we geëxperimenteerd met een methode die lijkt te werken. Wat het lastig maakt, is dat onze kweekcellen een oppervlakte nodig hebben om te groeien. Dat is niet handig als je ze op grote schaal wil kweken, zoals dat in de voedingsindustrie gebeurt in grote tanks van 25 duizend liter. Dé oplossing is dat we de cellen op bolletjes laten groeien. In het lab is dat al gelukt. Of het ook in de grote bioreactoren kan, moeten we nog testen."

Ook wilde je het kweekvlees duurzamer maken door de dierlijke producten, zoals de kweekvloestof, te vervangen door synthetische

Maatschappelijke relevantie niet

Mark Post: "Ik heb gemerkt dat wetenschappers terughoudend zijn om mee te werken aan het kweekvleesproject"

varianten.

"Daar is veel tijd en geld in gaan zitten. Van de acht synthetische serums die er op de markt zijn, werkt geen enkele perfect. We hebben vierhonderd combinaties onderzocht en een paar daarvan doen het redelijk. Kwestie van een beetje bijshaven en dan moet het lukken. Het ingewikkelde ervan is dat de kweekcellen veel serum nodig hebben."

Tot slot zouden jullie biefstuk gaan kweken. Je noemde dat toen een uitdaging in vergelijking met een hamburger, omdat het serum via een stelsel van bloedvaten diep in het vlees moest doorsijpelen.

"We zijn daar nog niet mee begonnen. Ik hoopte een omvangrijke Europese FET-subsidie (Future and Emerging Technologies, red.) binnen te slepen, maar ons voorstel is tot mijn verbazing niet gehonoreerd. In de verklaring stond dat de maatschappelijke impact van onze plannen niet duidelijk was. Kennelijk hebben we het niet helder genoeg opgeschreven. Ik ga er althans niet van uit dat er politiek achter zit, dat de veeteeltsector dwars ligt. Misschien geloven de subsidiegevers niet dat kweekvlees een realistische oplossing kan zijn voor voedselproblemen."

Google-oprichter Sergej Brin heeft de kweekburger én de afgelopen twee jaar gefinancierd. Gaat hij nog een keer in de buidel tasten?

"Dat is nog niet zeker. Hij is wel geïnteresseerd en zou ook eventueel andere investeerders overhalen. Ik heb gemerkt dat filantropen na een paar jaar ongeduldig worden en willen dat je op eigen benen kunt staan, dat je een en ander in een bedrijf onderbrengt. Al met al ziet het er redelijk rooskleurig uit. Ik word nog regelmatig door investeerders gebeld, niet zo vaak als door journalisten, maar toch. We hoeven in ieder geval niet zelf de boer op, maar goed, uiteindelijk moet er wel een handtekening komen. Ik had een tijd geleden contact met een rijke stichting in de VS. De directeur wilde ons sponsoren maar op zekere dag verliet hij de stichting voor een andere baan en zakten de onderhandelingen in. Zo kan het gaan."

Na de show in Londen verbaasde je je erover dat de vleesindustrie zo weinig tegengas had gegeven. Is dat inmiddels gebeurd?

"Nauwelijks. Ik was laatst op een congres van de American Meat Association, een koepelorganisatie die moeite doet om het imago van de sector te veranderen. Die ziet ook wel dat er een probleem is, dat de vraag naar vlees veel harder groeit dan de productiecapaciteit, alleen reikt de industrie geen oplossingen

aan. Men zegt steeds dat de productie omhoog kan zonder dat dat ten koste gaat van dierenwelzijn."

Terwijl kweekvlees op termijn toch echt een bedreiging kan vormen voor de vleessector.

"Dat lijkt mij ook. Ik heb pas geleden een lezing gegeven voor vierhonderd veeboeren in Australië. Ze hadden me uitgenodigd, wilden weten waar ik mee bezig was en hadden wel degelijk in de gaten dat ze last kunnen krijgen van dat kweekvlees."

Waarom ga je naar zo'n bijeenkomst?

"Ik wil daarvan leren, wil weten hoe deze veeboeren tegen deze ontwikkeling aankijken. Ze waren niet boos maar wel uiterst gereserveerd. Ze hoorden mijn verhaal aan en slikten hun kritiek in. Het zijn trouwens vooral de dierenartsen en de managers die reageren. Ze zijn geïnteresseerd in de technologie en vragen zich af hoe lang het nog duurt voordat kweekvlees in de schappen ligt."

Waar draait het om op het eerste kweekvleessymposium? En wie komen er?

"Het is een klein symposium waar we vooral wetenschappers hebben uitgenodigd die deskundig zijn in biomaterialen, grootschalige celkweek maar ook spierbiologie."

Het programma kent vier 'keynote speakers'. Zelf geef je geen lezing.

"Waarom zou ik?"

Omdat jij degene bent die deze trend in gang heeft gezet.

"Dat mag zo zijn, maar ik ga geen symposium organiseren om naar mezelf te luisteren. We hebben juist mensen uitgenodigd die zich niet bezighouden met kweekvlees maar wel met technologie die je daarvoor in zou kunnen zetten. Ik wil op het symposium ideeën opdoen, maar ook steun zoeken voor het kweken van vlees. Want ik heb toch wel gemerkt dat wetenschappers terughoudend zijn om in te stappen."

Waarom?

"Het heeft met de toepassing van het onderzoek te maken. Als je vertelt dat je als fysioloog bloedvaten maakt om bypass-technologieën mogelijk te maken voor patiënten, dan klinkt dat beter dan: ik maak bloedvaten om biefstuk te laten groeien. Dat staat toch minder hoog in aanzien. Een Japanse keynote speaker op het symposium zei: 'Ik vind het een prachtig idee om kweekvlees te maken. Ik zou graag mee willen doen, maar hoe maak ik de Japanse regering duidelijk, die zich laat adviseren door wetenschappelijke experts, dat het hier om een volwassen onderzoeksterrein gaat en een bonafide technologie. Misschien zijn we er onvoldoende in geslaagd om mensen ervan te overtuigen dat op grote schaal vlees kweken haalbaar is. En dat het een serieuze bijdrage kan leveren om voedseltekorten te bestrijden.'"

Niks te vrezen van TTIP

Is TTIP, het vrijhandelsverdrag tussen de VS en Europa, eng? Veel mensen vinden van wel. Econoom Bart Verspagen, directeur van UNU-Merit, vindt dat we niets te vrezen hebben van het verdrag.

Demonstratie tegen TTIP in Amsterdam eind mei. Ook afgelopen zaterdag werd er in Amsterdam gedemonstreerd Foto: Flickr.com/FaceMePLS

Foto: Loraine Bodewes

Het gebeurt niet iedere dag dat een onderwerp dat ik in mijn eerstejaars college over internationale economie behandel, 10 duizend mensen op de been brengt in een demonstratie op het Museumplein in Amsterdam. Niet dat mijn college daar iets mee van doen heeft natuurlijk, maar het brede maatschappelijke verzet dat tegen TTIP aan het ontstaan is, is op zijn minst opmerkelijk in vergelijking met de verveelde smoeien die mij normaal gesproken aanstaren als ik op maandagochtend, 8.30 uur mijn

powerpoint over vrijhandel en internationale investeringen aanklik.

In korte tijd is TTIP uitgegroeid tot een speerpunt van publiek wantrouwen, overgoten met een saus van populisme van zowel de linker- als rechterkant. En hoewel de kern van dat wantrouwen, die ligt in nog zo'n afkorting, ISDS, misschien niet helemaal onterecht is, is de maatschappelijke opwindning nogal overdreven. Voor degenen die op de vroege maandagochtend geen trek hadden in een college internationale economie, vat ik graag samen waarom een wat ontspannener kijk op TTIP aan te bevelen is.

Het *Transatlantic Trade and Investment Partnership* gaat over vrij economisch verkeer tussen Europa en de VS. Het is een verdrag dat de laatste restjes handels- en investeringsbelemmeringen moet wegnemen, om daarmee werkgelegenheid en welvaart te bevorderen. Dat vrijhandel en vrij kapitaalverkeer de welvaart bevorderen is een van de elementaire waarheden van de internationale economie. Als er ontwikkelde economieën zoals de Amerikaanse of de Europese in het geding zijn, valt daar weinig op af te dingen. De kern van TTIP zal positieve gevolgen hebben voor Europa en de VS, al moeten we ons daar niet al te veel van voorstellen, omdat de economische relaties tussen de VS en Europa ook zonder TTIP al

behoorlijk vrij zijn.

Het *Investor-State Dispute Settlement* (ISDS) mechanisme is een onderdeel van TTIP dat beschrijft hoe bedrijven die vinden dat de TTIP overheden zich niet aan het verdrag houden, juridisch hun gelijk kunnen halen. ISDS zet daarbij de nationale (of Europese) rechters buitenspel, omdat die wel eens partijdig zouden kunnen zijn. En zo ontstond het schrikbeeld dat Amerikaanse boeren ons met schimmige rechtspraak hun chloorkip en hormonenvlees zullen gaan opdringen, of dat oliemultinationals een vrijbrief krijgen om in Nederland naar schaliegas te kunnen gaan boren.

De Europese commissaris voor handel, Cecilia Malmström, verzekerde ons onlangs dat ISDS al lang en breed van tafel is, en dat er inmiddels gepraat wordt over een juridisch meer solide systeem, een zogenaamd *Investment Court*. De finesses daarvan laat ik graag aan de juristen over. Zolang onze Europese commissaris in de verdragstekst laat vastleggen dat Europees milieu- (en ander) beleid voor zowel Europese als Amerikaanse bedrijven leidend blijft, kan ik u als econoom verzekeren dat u van TTIP niets te vrezen hebt. Natuurlijk blijft het nog even wachten tot de definitieve tekst van het verdrag gereed is, zodat onze parlementariërs kunnen controleren of dat het geval is. Tot het zover is, houd ik mijn hemd aan, en ik raad de lezer aan

hetzelfde te doen.

Waar ik als econoom wél wantrouwend over zou zijn, is een vrijhandelsverdrag waar ontwikkelingslanden bij betrokken zijn. Een TTIP tussen Europa en Afrika, zeg maar. Hoewel de kortetermijnvoordelen van vrijhandel ook in zo'n geval gelden, moeten ontwikkelingslanden bevreesd zijn voor de langetermijneffecten. Vrijhandel versterkt de sectoren waar landen al sterk in zijn (bijvoorbeeld landbouw), maar maakt het moeilijker om sectoren (bijvoorbeeld industrie) die op de lange termijn meer economische welvaart brengen, te ontwikkelen. In voetbaltermen: de deelnemers aan TTIP stellen een gezamenlijk elftal samen met hun sterkste spelers. Een ontwikkelingsland brengt jeugdspelers mee, en daar zou best een Lionel Messi in de dop bij kunnen zitten. In het gezamenlijke TTIP-elftal komt die jonge Messi misschien in de verdediging terecht, waar zijn ontwikkeling zal achterblijven. Door een tijdje langer in het jeugdelftal te blijven spelen kan Messi zich ontwikkelen tot een spits van wereldformaat. Om dat te realiseren heeft hij bescherming nodig, geen blootstelling aan de wereldmarkt. Vrijhandel is goed, maar soms maakt het meer kapot dan je lief is. TTIP is daarop de uitzondering.

Bart Verspagen,
directeur UNU-Merit

“Iedereen komt een praatje maken”

Studentenverenigingen gooiden de deuren open voor Maastrichtenaren Foto: Loraine Bodewes

Zoervleis bij Tragos, makreelsalade bij Koko, buikspek bij Circumflex en ravioli bij hotelschoolvereniging Amphitryon: Maastrichtenaren konden afgelopen zondag al etend en drinkend een kijkje nemen bij vier studentenverenigingen. Preuve mèt Studente heet dit nieuwe initiatief, dat in het leven is geroepen om studenten en stadsbewoners dichter bij elkaar te brengen.

Zo'n tien geïnteresseerden drentelen achter een jongen met een gele paraplu aan door de sociëteit van Koko aan de Gebroeders Hermansstraat. Hij heeft hen al uitgelegd waarom studenten de kroeg 'de botermijn' noemen ("Tijdens de Tweede Wereldoorlog werd hier boter opgeslagen.") en waarvoor de oude Volkswagen Kever die boven de dansvloer hangt dient ("Daar staat de DJ tijdens feestjes."). Nu laat hij iedereen binnen in de bestuurskamer. "Als bestuurslid maak je weken van zeventig uur", vertelt hij, wijzend op het op twee manieren op te vatten motto op de muur 'Wij zijn hier meer dan thuis'.

Leuk om op deze manier kennis te maken met de verenigingen, vindt Emmie Sinay, die met een

groep vrienden de tocht fietst. "We gaan alleen niet naar Limmel (waar Amphitryon zit, red.), daarvoor is de tijd net wat te kort als je overal wat eet." Mensen kunnen voor €9,50 een strippenkaart kopen. Daarvoor krijgen ze een voorgerecht, twee hoofdgerechten, een dessert en twee drankjes. Wie alle locaties bezoekt krijgt €2 retour. Het eten is gemaakt door de studenten zelf. "Gisteren hebben we zo'n vijf uur staan snijden en koken", vertelt Daniëlle van Bragt, die namens Koko in de organisatie zit. De menu's zijn bedacht door Amphitryon, dat ook de keuken van de Hotelschool beschikbaar stelde voor de voorbereidingen. Bij Circumflex aan de Capucijnestraat zijn Margriet Daniëls en haar man inmiddels toe aan

het toetje. "Het leukste vind ik dat op alle locaties studenten een praatje met je komen maken. Onze dochter heeft vijftien jaar geleden ook bij Circumflex gezeten, maar toen zaten ze nog in een ander pand. Ik moet zeggen dat ik het hier het gezelligste vind, met de verlichting en de aankleding." Ook voor Daniëlle Beijersbergen is Circumflex min of meer bekend terrein. Dat wil zeggen, het gebouw. "Dit was mijn middelbare school", vertelt ze terwijl haar man een student een biertje aanbiedt. "Leuk om te zien wat er nu gebeurt. Al ken ik het wereldje wel een beetje; ik heb ook gestudeerd."

Tragos kon op Fort Willem I de hele middag goed gebruik maken van het zonnetje. De vereniging

had de statafels naar de binnenplaats verplaatst. Nu het schemert, nemen de laatste deelnemers hun zoervleis mee naar binnen. Een geslaagde dag, zegt voorzitter Laurens Bierens. Zijn favoriete moment? "Er was een jongetje van een jaar of drie dat vol enthousiasme de Kazematten inging. Hij kwam zwaar onder de indruk weer naar buiten." In totaal kwamen er zo'n honderd mensen op het evenement af, vertelt Margot Jegerings, die namens Circumflex in de organisatie zit. "Daar zijn we harstikke blij mee. We hadden geen idee wat we moesten verwachten."

Cleo Freriks

2000 euro voor UM-scriptie

Ingrid Kremer, pas afgestudeerd bij de researchmaster gezondheidswetenschappen, heeft de Catharina Pijls Aanmoedigingsprijs

ontvangen voor haar scriptie over MS-medicatie. Deze jaarlijkse prijs, speciaal voor Maastrichtse afgestudeerde gezondheidswetenschappers, bestaat uit een geldbedrag van tweeduizend euro, vrij te besteden. Kremer (25) schreef een scriptie over de voorkeuren van patiënten met multiple sclerose (MS) voor bepaalde medicijnen, waarvan er inmiddels talloze op de markt zijn. Daarvoor belegde ze focusgroepen met patiënten en stuurde ze vragenlijsten rond. Van alle eigenschappen die mensen belangrijk vinden bij MS-medicatie, voerden veiligheid en de effecten op de ziekte en op de kwaliteit van leven de bovenaan. Verrassender is dat patiënten de invloed van het medicijn op het dagelijks leven – denk

aan autorijden, eten en drinken, werken – een stuk minder belangrijk vinden. Deze uitkomsten zijn relevant om het proces van *shared decision-making* tussen neuroloog en patiënt te verbeteren. Kremer hoopt haar stageonderzoek voort te kunnen zetten als promovendus. De Catharina Pijls Proefschriftprijs van tienduizend euro ging naar de Nijmeegse onderzoeker Richard ten Broek. Hij schreef een dissertatie over verklevingen in de buik na 'heroperaties'. Anders dan de scriptieprijs is de proefschriftprijs een landelijke onderscheiding. De winnaar wordt voorgedragen door hoogleraren van alle Nederlandse faculteiten geneeskunde en sociale wetenschappen.

MT

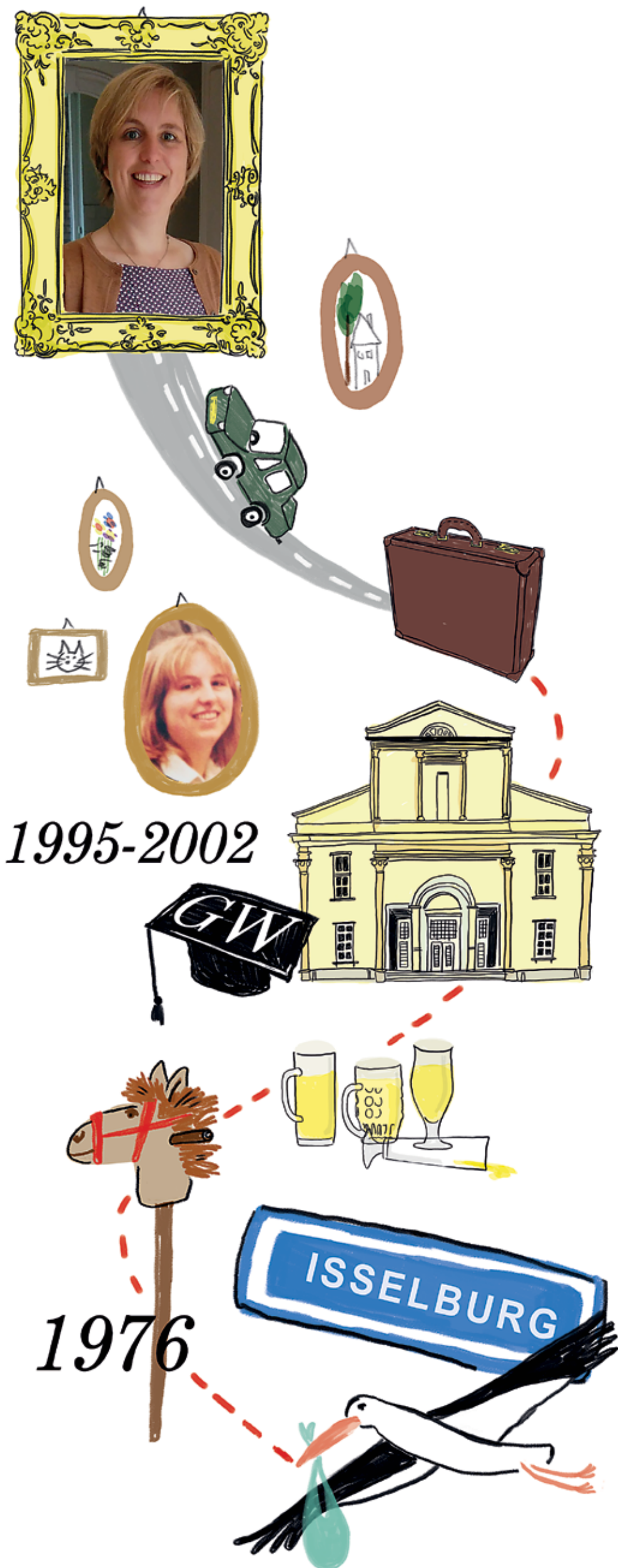

In *Observant 7* stond dat het "misschien nog nooit is voorgekomen dat een obp'er promoveert aan de UM". Dat klopt niet. Het komt in ieder geval aan de Faculteit Health, Medicine and Life sciences met enige regelmaat voor.

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oud-studenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Caroliena van den Bos

Studie: Ik koos op het allerlaatste moment voor Maastricht. Een klasgenoot vertelde over de opleiding gezondheidswetenschappen en eigenlijk trok het me wel aan. Ik houd ervan om 'mensen te helpen', het was bovendien een brede studie waarmee ik allerlei kanten uit kon. Ik wilde altijd dierenarts worden, maar ik was geen kei in schei- en natuurkunde. Rechten is ook voorbijgekomen, maar daarvan zeiden ze dat je er geen baan in kon vinden.

Docent: Herman Schaalma, docent bij gezondheidsvoorlichting. Helaas is hij al overleden [in 2009]. Hij stond bekend als 'aidsprofessor', later kreeg hij als bijzonder hoogleraar de leerstoel aidspreventie. In mijn vierde jaar vertrok ik voor mijn afstuderen naar Namibië. Samen met een studiegenootje onderzocht ik daar het condoomgebruik onder jongeren. We verbleven op het terrein van een ziekenhuis en gingen met verpleegkundigen mee naar scholen. Schaalma was mijn afstudeerbegeleider. Hij is niet naar Namibië gekomen, we communiceerden per fax – er was geen email. Ik weet nog dat bij ons regelmatig een fax verdween, omdat een ziekenhuismedewerker iets te enthousiast had opgeruimd. Herman dacht

met ons mee en ondertekende af en toe in het Mestreechs: 'Mestreech is eine groete kaffee... dich kinds mich tralalala.' Hij was geen Limburger, hij kwam uit Groningen. Hij had humor, was sterk in onderzoek en gaf ons soms vaderlijk advies.

Anekdote: Tijdens een van mijn eerste colleges zei een docent – ik geloof Harm Hospers – dat ons door deze studie twee dingen te wachten stonden. Een: je zult geen liefdesbrieven meer kunnen schrijven, alleen nog maar wetenschappelijke artikelen. Twee: je zult geen enkele vraag meer met 'ja' of 'nee' beantwoorden, maar altijd met 'dat hangt er vanaf'. Dat laatste klopt wel, ook omdat ik in de juridische sector werk. Voor juristen is het niet altijd zwart-wit. Maar met die liefdesbrieven is het goed gekomen.

Plaats: Mijn studentenhuus, een oud klooster in Vroenhoven. Het was van de kerk; wekelijks oefende het kerkkoor beneden. We woonden er met tien studenten en ik heb met een aantal nog steeds goed contact. Ik kom zelf van het platteland en vond het geen enkel probleem om in België te gaan wonen. Voor 250 gulden had ik een grote kamer en in de zomer hoefde ik niet eens te betalen.

Wendy Degens

Caroliena van den Bos, geboren op 15 november 1976 in Isselburg (Dld), studeerde van 1995 tot 1999 gezondheidswetenschappen (specialisatie gezondheidsvoorlichting en opvoeding) en van 1999 tot 2002 arbeid- en organisatiekunde aan dezelfde faculteit. Ze is juridisch medewerker bij de stichting Patiëntenvertrouwenspersoon en woont samen in Arnhem.

Wist je dat...

er maar één persoon – geboren in 1976 – met de achternaam Bos is afgestudeerd aan de Universiteit Maastricht? De naam Smeets komt negen keer voor onder de '76-geborenen, Jacobs en Janssen zeven keer en Van Dijk en De Jong zes keer.

Met dank aan het Alumni Office/ www.maastrichtuniversity.nl/alumni

film: *Ixcanul*

Onder de vulkaan

Still uit *The Martian*

Het verhaal: De zeventienjarige María (María Mercedes Coroy) woont samen met haar ouders aan de voet van de vulkaan Pacaya in Guatemala. Zij behoort tot een kleine Maya-gemeenschap die leeft van de koffiepluk. Haar ouders willen María uithuwelijken aan weduwenaar Ignacio, de opzichter van de plantage. Zij voelt zich echter meer aangetrokken tot haar leeftijdgenoot Pepe, een arme koffieplukker die María belooft dat hij haar mee zal nemen naar het beloofde land aan de andere kant van de vulkaan: Amerika. Als María zwanger raakt van Pepe, zet ze daarmee het bestaan van haar hele familie op het spel.

Terecht bekroond tijdens het filmfestival in Berlijn, want:
- Regisseur Jayro Bustamante groeide op in de

hooglanden van Guatemala en neemt je in *Ixcanul* mee naar de leefwereld van de Kaqchikel-gemeenschap (een Mayavolk). Hij dompelt ons diep onder in de gebruiken, tradities en rites van deze eeuwenoude cultuur, maar doet dat zonder het exotisme dat veel westerse films over inheemse volkeren kenmerkt. Een antropologische film dus, maar dan gemaakt door een insider die geen zoete broodjes bakt: de Maya's worden geportretteerd als een straatarme bevolkingsgroep die – onder meer omdat ze de Spaanse taal niet beheersen – geplaagd wordt door talloze sociale problemen.
- Het zijn allemaal bekende thema's die *Ixcanul* aankaart – de breuklijn tussen traditie en moderniteit, de tiener die wil ontsnappen aan het ouderlijk gezag – maar door de bijzondere

setting krijgt de film iets heel fris en oorspronkelijks.

- Je steekt altijd wat op van dit soort antropologische films. Mocht je bijvoorbeeld willen weten hoe je een ongeïnteresseerd mannetjesvarken zo ver kunt krijgen dat hij een hameurige zeug bestijgt, dan kun je hier terecht voor advies. Hou alvast een fles rum binnen handbereik.

Laat deze Guatemalteekse debuutfilm gerust links liggen, want:

- Wat begint als een beeldschone, zich langzaam ontvouwende etnografische film, neemt in de slotakte opeens een afslag richting thriller. Bustamante stapelt het drama hoog op en probeert de kijker emotioneel te vloeren. Het scenario voelt echter te geconstrueerd aan en de

ontknoping te overhaast. Wat in de handen van een meer ervaren regisseur een mokerslag had kunnen zijn, wordt in Bustamante's handen een zachte tik.

Het salomonsoordeel: Zeer geslaagd als antropologische studie van het leven van Maya-boeren in Guatemala, wat minder geslaagd als maatschappelijk geëngageerde thriller. Maar als je dit jaar maar één film uit Guatemala gaat bekijken, laat het dan deze zijn.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

thuisreiziger

Hart en ziel op vier

Radiozender NPO4 helpt de luisteraar deze hele week van maandag 12 tot en met vrijdag 16 oktober van 07.00 tot 19.00 op gevoelige wijze de herfst in. De luisteraars konden wekenlang zolang de zon nog scheen, hun favoriete compositie aanmelden voor de Hart&Ziel Lijst. Volgens het jaarlijks weerkerend motto: "Ik deel mijn verhaal bij de mooiste klassieke muziek met jou." 25 duizend personen hebben aan deze internetverkiezing deelgenomen. Van maandag tot en met vrijdag klinken nu de top driehonderd werken. Ik heb de vrijheid genomen dit stukje pas deze week in te zenden. Ik zou niet op mijn geweten willen hebben dat de lezer zich bij het vallen van de bladeren de volle zestig uur blootstelt aan de diepe gevoelens van zijn medemensen. De eerste uren van de maandag heb ik opgevoerd om na te gaan of ook dit jaar sereniteit, ernst en sentiment overheersen. Geserveerd op een bedje van treffende herinneringen. Een oude dame prees het langzame deel van een pianosonate van Schubert aan met zowel een beroep op een jeugdliefde van heel vroeger als met de mening van Reinbert de Leeuw dat het thema verwant was met, geloof het of niet,

Erbarne dich uit de Matheus Passie van Bach. Een volledig orkest zorgde er voor dat ik bij het ontbijt moest luisteren naar *Dodeneiland* van

Hans Philipsen Foto: Loraine Bodewes
Rachmaninov. Vrolijke keuzes waren er gelukkig ook. Een Bijna Bekende Nederlander beval een opgewekt doordenderend stukje barokmuziek

aan. Mede omdat was aangetoond dat rozen daarvan beter gaan groeien. Zoveel is zeker: zomaar een moppie muziek mag niet. Vaste ingrediënten zijn A. langzame muziek in mineur, B. een betekenisvolle tekst of titel en C. een treffende herinnering. De Matheus Passie van Bach (1) en het Requiem van Mozart (2) voldoen aan de kenmerken. Dat ze zo hoog eindigen komt ook doordat duizenden leden van zangkoren elk jaar deze werken ten gehore brengen. Dat tikt lekker aan in een internetverkiezing. Tegelijk bevestigt de uitkomst de cultstatus van deze werken. Ik ben blij met de nummer drie van dit jaar: de symfonie *Uit de Nieuwe Wereld* van Dvorak (spreek uit als Dworsjaak). Het Fries Jeugdorkest zou een actie op touw hebben gezet om deze weergave van Dvoraks verblijf in de Verenigde Staten aan de top te brengen. Volgend jaar ga ik ook stemmen op Dvorak. Daar zullen al die koorleden van opkijken. Internetverkiezingen zijn er om gemanipuleerd te worden.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de Universiteit Maastricht

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Steven Brandsma, Piet

Eichholtz, Birsen Erdogan, Chahinda Ghossein,

Ton Hartlief, Stefan Meuleman, Alexandra

Rosenbach

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Carijn Beumer, Ingrid Candel,

Ype Driessen, Alison Edwards, Hans Philipsen,

Romeijn Sadée, Kate Surala, Mark Vluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennepe

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen

zie aanhef op mededelingenpagina

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders: Marion

Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap

ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en

andere belangstellenden kunnen zich abonneren

voor € 37,00 per jaar.

Losse nummers € 1,00

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

WANTED: Students who can help with adm. activities. More info: SBE Executive Master Programs s.galama@maastrichtuniversity.nl or call 043-3883780

PIANO-TUNER-MAASTRICHT.NL

Are you a PhD Candidate? Join PhD Academy for FREE & enjoy social, academic & sporty events in Maas! See events PHDACADEMY.ORG

BOOK FAIR Sat 7 & Sun 8 Nov ROC

Leeuwenborgh Sibemaweg 20 10-17 h Info:

boekenvoormensen.nl

PUBQUIZ @ JOHN MULLINS IRISH PUB & RESTAURANT. EVERY TUESDAY @ 8 O'CLOCK

PROFESSEUR THESISVORMGEVING INCL. DRUKWERKBEGELEIDING HOGE KWALITEIT VOOR EEN BETAALBARE PRIJS. WWW.DLGRAPHICS.NL 0624321042 INFO@DLGRAPHICS.NL

JOHN MULLINS IRISH PUB & RESTAURANT YOUR PLACE FOR FISH, STEAKS, BURGERS AND VEGETARIAN FOOD. SPORTSPUB. EVERY TUESDAY QUIZ NIGHT - LIVE MUSIC EVERY WEEKEND

WORLD PRESS PHOTO 2015 23OKT/15NOV CENTRE CERAMIQUE GUIDED TOUR ENGLISH LANGUAGE 23OKT 14.00 INFO AND TICKETS KLANTENSERVICE@MAASTRICHT.NL

Paartjes

Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paartjes te weigeren.

OKTOBERMAAND
BORSTKANKERMAAND
SAMEN STERK TEGEN
BORSTKANKER

MAASTRICHTSE
DECOLLETÉS

VERZIN 'N LEUKE
ACTIE! DOE MEE!

WWW.FACEBOOK.COM/MAASTRICHTSEDECOLLETES

Ontdek jouw master aan
de Universiteit Leiden

Masterdag
6 november

unileidenmasters.nl

Universiteit
Leiden

Bij ons leer je de wereld kennen

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

15-10, 14.00 uur: dhr. Henk I.J.W. Havens, MSc.	22-10, 16.00 uur: mw.drs. Michelene N. Chenault
15-10, 16.00 uur: mw. Sanaz Yahyanejad, MSc.	23-10, 10.00 uur: mw. Marie J.M. Miglianico, MSc.
16-10, 10.00 uur: mw. Alexandra C. Niculescu, MSc.	23-10, 14.00 uur: mw. Constance M. Sommerey, MPhil.
16-10, 12.00 uur: mw. Birthe A. Lehmann, MSc.	23-10, 16.00 uur: mw.drs. Elisabeth G. Klompenhouwer
16-10, 14.00 uur: mw. Franziska Grashof, LL.M.	28-10, 10.00 uur: dhr. Eduardo Muniz Pereira Urias
16-10, 16.00 uur: mw. Josine J.C. Polak, MA.	28-10, 14.00 uur: dhr. Tobias Heldt, LL.M.
20-10, 16.00 uur: mw. N. Bronwen-Manby, LL.M.	28-10, 16.00 uur: dhr.drs. Anand Vinekar
21-10, 10.00 uur: dhr. Lorenzo Desideri, Dottore Magistrale	29-10, 10.00 uur: mw. Fleur E.P. van Dooren, MSc.
21-10, 12.00 uur: mw. Huizhen Chen	29-10, 16.00 uur: mw.drs. Gabriëlla Pons van Dijk
21-10, 14.00 uur: dhr. D. Allah-Adoumbeye Djimadoumngar	30-10, 10.00 uur: mw. Yara Pujol-Lopez, MSc.
21-10, 16.00 uur: dhr. Th.J. van Rensch, LL.M.	30-10, 12.00 uur: dhr.drs. Bart A.E. Maesen
22-10, 10.00 uur: mw. Alexandra König, MSc.	30-10, 14.00 uur: dhr. Mehrdad Seirafi, MSc.
22-10, 12.00 uur: mw. Irene Eurlings, MSc.	30-10, 16.30 uur: Inauguratie Prof.mr. Joep Simmelink
22-10, 14.00 uur: dhr. Michel J.L. Walthouwer, MSc.	

Interne vacatures

- **Assistant Professor** in Faculty Development, FHML, 38 hours
Vacancy number: AT2015.165
- **E-Learning specialist(en)**, UB, 30.4 uur, schaal 9/10 (rectificatie inschaling)
Vacaturenummer: AT2015.182
- **Junior Scientist: Estrogen Metabolism in Endometrial Cancer**, FHML, 38 hours
Vacancy number: AT2015.184
- **PhD Student** Epidemiology and ageing, FHML, 36-40 hours, PhD-student salary
Vacancy number: AT2015.185
- **Assistant Professor (tenure track)**, FHML/IBE, 38 hours, scale 11
Vacancy number: AT2015.186
- **Communicatiemedewerker**, Marketing en Communicatie, Onderwijsinstituut FHML, 38 uur, schaal 8
Vacaturenummer: AT2015.187
- **Chair University Council** of Maastricht University, MUO, 20 hours, Vacancy number: AT2015.188
- **Functioneel Beheerder Elektronische Leeromgeving UM**, UB, 38 uur, schaal 10
Vacaturenummer: AT2015.189
- **Studenten voor het e-Learning Support Team**, UB, 16 uur
Vacaturenummer: AT2015.190
- **Directeur Academic Affairs** binnen het MUO, 38 uur, schaal 15
Vacaturenummer: AT2015.191
- **PhD Candidate** in Pension Communication at Maastricht University, SBE, 38 hours, PhD-student salary
Vacancy number: AT2015.192
- **Promovendus**, vakgroep Algemene Heelkunde/School for Oncology and Developmental Biology (GROW), FHML, 38 uur, salarisschaal promovendus
Vacaturenummer: AT2015.193
- **Controller** FHML, 38 uur, schaal 10/11
Vacaturenummer: AT2015.194

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Ga naar de link Medewerkers en vervolgens naar Vacature-aanbod (onderaan de pagina). Klik daarna op Academic Transfer. De vacante functies zijn onderverdeeld in interne en externe vacatures. Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht). De vacatures staan open voor interne kandidaten (medewerkers en uitkerings-gerechtigden van de UM).

www.maastrichtuniversity.nl

Sooothai
So original thai

opposite the university

50 seats

recharge
laptop or mobile
phones

special
day offers

ready to go
meal for at
home

with student card
10% discount

Tongersestraat 54 | 6211 Jp Maastricht | 043-3217946

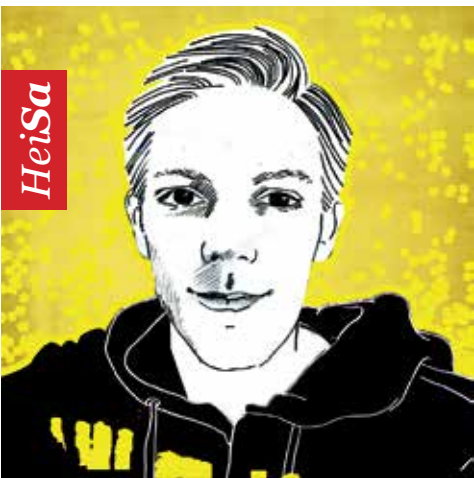
Siham: 'Ik ben gevlucht uit Syrië.
Nu wil ik graag weer studeren.'

Geef om talent en maak deze studie mogelijk!

Kijk op www.uaf.nl

Studie en werk voor hoger
opgeleide vluchtelingen

HeiSa

Oranje

“Het is gedaan, Nederland is uitgeschakeld.” Ik herinner me deze woorden nog als de dag van gisteren. Normaal refereer je dan aan iets wat in een ver verleden plaats heeft gevonden. Ditmaal weet ik deze woorden nog omdat ze afgelopen dinsdag door de speakers van mijn laptop kwamen, na het streamen van, weer, een Oranje-geint debate. Net als in 2002 ontbreekt het Nederlands elftal opnieuw op een groot eindtoernooi, tot vreugde van menig Duitse wijsneus in Maastricht. Bij de editie waar de UEFA juist voor het eerst meer teams toelaat op het Europees kampioenschap, schittert ons eigen Oranje door afwezigheid. Ik was blij dat ik nog een flesje limoncello in de vriezer had liggen, om de avond zo nog enige kleur te geven. 2002, dat is een ruime dertien jaar geleden. Toen de pepernoten pas in november in de schappen van de supermarkten lagen, *Idols* nog een tv-hit was en we bij ‘IS’ dachten de capslock per ongeluk ingedrukt te hebben, bij het vervoegen van ‘zijn’. Ik zat destijds in groep vijf van de basisschool en was er heilig van overtuigd dat ik ooit in de NBA zou gaan spelen. Pim Fortuyn leefde nog, Feyenoord won de UEFA-cup en de mensheid was nog niet in de ban van social media. Inderdaad, zo’n eeuwigheid geleden is 2002.

De enige hedendaagse overeenkomst met dat jaar is dat de oranjegekte niet verder zal komen dan een potje FIFA, een schaatswedstrijdje in Thialf of je ING-pinpas. We staan met lege handen, zijn afgezaakt op de wereldranglijst en hebben met de Eredivisie een Mickey Mouse-competitie van jewelste. Kortom, het Nederlandse voetbal ligt op zijn gat.

Wat betekent deze uitschakeling eigenlijk voor de student? Naast het feit dat studentencafé de Uni wel heel creatief moet worden in het bedenken van effectieve EK-promo’s, biedt de afwezigheid van Oranje ook veel mogelijkheden. Nu we aankomende zomer niet hoeven te kijken naar spelers die minimale inspanning leveren om het Wilhelmus mee te mompelen, kunnen we zorgeloos op reis gaan. We hoeven niet meer te juichen bij doelpunten, scheidsrechters uit te schelden of te balen als Jasper Cillessen weer een houdbare penalty doorlaat. Als we eerlijk zijn zagen we deze catastrofe lang geleden al aankomen. In plaats van ons voor te bereiden op deze tsunami van teleurstelling, bleven we hopen op deelname in Frankrijk. Ik doe aankomende zomer mijn backpack weer eens op mijn rug en bonjour hem zorgeloos naar het buitenland. Zoals Johan Cruijf zegt: “Ieder nadeel heb z’n voordeel.”

Romeijn Sadée

3HOOG

Door Ype
Driessen

René

Jurje

Merel

Harrie

Lekker in de buitenlucht

Ik was nog niet koud gearriveerd op de Bouillonstraat om de juristen weer wat levensvreugde bij te brengen – u weet, ze bewegen niet, zitten vastgenageld op hun bureaustoelen, klagen over stijfheid maar weigeren om te rekken en te strekken – of ik werd alweer opgepiept. Germanicus: werkoverleg. Ik sms hem nog dat ik op deze manier helemaal niet aan werken toekom als ik een tweede bericht binnenkrijg, van mevrouw Truze! Ik moest even goed kijken maar ze was het echt. Mevrouw Truze houdt samen met een paar anderen toezicht op ons aller reilen en zeilen, en zeker op dat van het College van Bestuur. Waar Germanicus de baas is, is zij de opperbeaas. Dat die mij nu ook al weet te vinden! Ik spring een gat in de lucht over zo veel officiële erkenning en stuur meteen een berichtje naar Germie dat hij overruled is. De aardbeving die dat op de Berg veroorzaakt voelen we tot in de Bouillonstraat; en rara, ineens blijken de juristen wél te kunnen bewegen want ze rennen massaal de deur uit om de hele verdere dag zoek te blijven. Alleen decaan Hildegard blijft op haar post, een klein hoopje pure onverschrokkenheid, een baken van moederlijke moed in die zee van lafhartige wetstekst-exegeten. Maar dat terzijde. We waren bij mevrouw Truze: “Ik wilde je even consulteren Albert.”

Ze zegt het een beetje zangerig, het klinkt als muziek in mijn oren, maar wat is het probleem? Dat blijkt drieërlei. “Eén: hoe houd ik onze managers gemotiveerd? En zeker onze Germanicus? Want die verveelt zich snel.” Ik knik beamend, het was mij ook al opgevallen. Het tweede punt is verrassend: oranje. Oranje? Voetbal? Mevrouw Truze was ooit directeur bij de opera, dan verwacht je geen belangstelling voor platvloers vermaak, voor getatoeëerde veelverdieners die voor de camera stamelen dat

ze het vijandelijke doel weer eens niet wisten te vinden, maar kijk, mevrouw Truze is werkelijk van alle markten thuis en overal begaan mee. En, hèt kenmerk van de ware visionaire leider, ze ziet dwarsverbanden waar geen mens ze ooit zou vermoeden! “Kijk Albert, we willen Germanicus natuurlijk niet kwijt maar als we hem, met zijn kwaliteiten, nu eens een jaartje detacheren bij ons nationale elftal? Dat we Blind op sabbatical sturen, dat Germie een korte broek aantrekt en de jongens gewoon weer heel basaal uitlegt dat het veld in twee helften is verdeeld en dat ze moeten zorgen dat de bal aan de overkant in het netje belandt? Dat is toch win-win? Germie is een jaar lekker in de buitenlucht en komt zo scherp als een scheermes weer terug, en we winnen vervolgens het WK!”

Haar ogen glimmen. Wat kan ik zeggen, het is briljant! “Dank je Albert, dat wilde ik graag van

je horen.”

En wat was het derde punt? “O ja, in de tussentijd dacht ik dat het hele kluppie er maar eens even uit moest, voor de teambuilding en zo. Je weet wel, het managementteam, afschuwelijke term: de decanen, het College. Dat ik ze een klein weekje naar een echte hoofdstad stuur, Parijs, of Madrid bijvoorbeeld. Ja, Madrid! Hangt daar niet die serie etsen van Goya, over oorlog en honger? Dat ze weten hoe goed ze het hier in Maastricht hebben!”

Schitterend idee, maar wat wilde je precies vragen, Truze?

“O ja. Eerlijk zeggen Albert: denk jij dat iemand ze zal missen?”

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder